

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ἐκ τῆς ὑποτροφίας τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγελλοῦμαι, ἀληθεῖς παρασχόν ἐκ τῆν χάριτι ἡμῶν ἐκπαιδεύσει καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμένης καὶ Πατρισταρχίας Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΒΕΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαν, δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τριμηνίος δρ. 10.
ΒΕΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀργυρίου Γρ. Δ. 50. Ἀργυρίου, ἑξ ἑσῶν καὶ λοιπῶν Ἀποικίων ὁδὸν 10, Ἀμερικής δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγμα Γαλλικῆ 25. Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνίος ἀνάλογος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ ἀποδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην εἰσὸνδήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπέδου ἀρ. 39, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' — Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαΐου 1923

Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 22

Ἡ ΜΙΚΡῆ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΙΕ GIBARDET.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ' (Συνέχεια)

— Θέλω νὰ τῆς μιλήσω. Καὶ τώρα μάλιστα. Εἶναι κάτι σπουδαῖο.

Ἡ ἀπερητέρα χαμογέλασε. Παράκαλεσε τὸ μικρὸ νὰ περιμένῃ μιὰ στιγμή καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε καὶ τοῦπε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Μπήκαε μὲ ὄλο τὸ ἀσβασμὸ κ' ἔρχισε τὴν ἱστορίαν του. Ἡ κορρία Ἐριώ, ἀφηρημένη στὴν ἀρχή, ἀκούεγα τώρα γεμάτῃ ἐνδιαφέρο.

— Πόλλησε, μικρὲ μου, πρῖνὸν σὲ δικὴ μου μαθήτρια;

— Ναι, κορρία, ἀλήθεια λέω!

— Πῶς ἦταν ἀπὸ τὴν μαθήτρια; Λεπτὴ, μελαχροινὴ, μιλοῦσε σιγά...

— Ὅχι, κορρία, ὄχι! ἦταν παχουλὴ, εἶχε μάγουλα κόκκινα-κόκκινα σὰ νὰ ἔχει φάει μπάτσους, καὶ χέρια γερὰ σὰν ἀγορίστια, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ φολᾷ ἀνδεῖρῃ κανένα!..

Ἡ κορρία Ἐριώ ἔνωσε τὰ χέρια.

— Θεέ μου, φιθύρισε, πῶς πρέπει νὰ φυλάττεται κανεὶς...

Ὁ Σαρδανάπαλος δὲν κατάλαβε καὶ ξανάγχιος:

— Τὸ πρῖνὸν ἦταν πρῶτης, κορρία, κ' ἦταν ἀκριβὸς. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔκαμα λάθος καί...!

Ἡ κορρία Ἐριώ τὸν ἔκοψε:

— Γιὰ πὲς μου, μικρὲ, ἀν τὴν ἰδέσῃς ἀπὸ τὴν μικρὴν, θὰ τὴ γνωρίσῃς;

— Καὶ θέβαι!

Καὶ μὲ ἀγωνία πρόσθεσε:

— Μοὺ χρωστᾷ ἕνα δίφραγκο. Πι λέτε, θὰ μοὺ τὸ δώσῃ;

Ἡ κορρία Ἐριώ, ποῦχε τώρα σηκωθῆ, πήγε μπρῆς, ὁ Σαρδανάπαλος τὴν ἀκολουθεῖσε καὶ μπήκαν στὴν αἴθουσαν τῆς μελέτης.

Ὅλες οἱ μαθήτριες ἦταν ἐκεῖ. Ἀλλες διά-

βαζαν, ἄλλες ἔγραφαν. Οἱ περισσοτέρως κοίταζαν ἐκπληκτικὰ τὸν μικρὸ ἀπὸ δειπνητάκο ποὺ ἔρχόταν μαζί με τὴν δευτεροθῆρα.

Ἡ κορρία Ἐριώ τοῦ φιθύρισε:

— Βρῆς τὴ μόνος σου καὶ ζήτησέ τῆς ὅ,τι σοὺ χρωστᾷ.

«Θὰ σοὺ κοπῆ ἀπ' τὸ μισθὸ σου!» (Σελ. 162, στ. 6')

Στασιασμένος λιγάνι ἀπ' τὴς περιστροφῆς ματιῆς, ὁ Σαρδανάπαλος κοίταξε σιωπηλὰ καθεὶ μαθήτρια.

Ἐφηνικὰ ἕνα χαρῶμενο χαμόγελο φάνηκε στὸ πρόσωπό του. Ἐβλεψε ἀμέσως τὴν Ἐλίαν Κράντων κ' εἶπε:

— Σεῖς, κορρία, σεῖς εἶστε!.. Ἐβρετε, τὸ πρῖνὸν ἦταν πρῶτης κ' ἦταν ἀκριβὸς... Ἐγὼ ἔκαμα λάθος καὶ σὰς τὸ πόλλησα γιὰ πρόστυχα. Μοὺ χρωστᾷτε λοιπὸν δυὸ φράγκα!

Ἡ μικρὴ δὲν καταλάβαινε γρὸ ἀπ' αὐτὰ. Ὅλα γύρω της χάρειναν. Ὅσο ἔβαλε δόναμη κ' εἶπε:

— Δὲν ξέρω τί λέει ἀπὸς ὁ μικρὸς.

Ὁ Σαρδανάπαλος πνίγηκε ἀπ' τὸ θυμὸ του.

— Δὲν ξέρετε τί λέω; Δὲ θυμάστε ποῦ μοὺ εἶπατε: «Κάνε γρήγορα γιὰ τὸ κακὰ χωρίς δόξα!» Γιὰ νὰ λέτε πῶς δὲν ξέρετε, θὰ πῆ πῶς θέλετε νὰ μοὺ φάτε τὸ δίφραγκο! Ἀν τὸ κάνετε αὐτὸ, τ' ἀφαντικὸ θὰ μοὺ τὸ κόψῃ ἀπ' τὸ μισθὸ μου. Καὶ τότε θὰ δουλέψω δυὸ μέρες χωρίς μισθό!

— Μὲ παίρνεις γι' ἄλλη, μικρὲ, ἐγὼ δὲν μπήκαε στὸ μαγαζὶ σου.

— Ὅχι, κορρία μου! Ἐγὼ εἶπα στὴν κορρία Ἐριώ: ἡ πελάτισσα εἶχε κόκκινα μάγουλα σὰν τομάτες καὶ γερὰ χέρια σὰν ἀγόρι...

Μερικὲς ἔσκασαν τὰ γέλια. Ἡ Ἐλίαν ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἡ κορρία Ἐριώ τῆς ἔπιασε τὸ χεῖρ.

— Δὲν θὰ φύγῃς... Τὰ πράγματα σὲ πρόδωκαν. Ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη, μὰ καὶ τὸ νοικοκυρῆ... Πρῖνὸνισες τίς σκνίδες γιὰ νὰ πέσῃ ἡ Ζίνα κ' ἡ Θάμας. Δὲν φαντάστηκες πῶς θάπαρτα πρῶτη ἐγὼ... Ὅσοι, καθὼς εἶδες πῶς γύρισαν τὰ πράγματα, ἔχωσες τὸ πρῖνὸν σὰ ρούχα τῆς Θάμας, γιὰ νὰ κατηγορήσουσι ἀπὸ τὴν ἀντιγὰ σένα.

Ἡ Ἐλίαν στεκόταν ἀσάλευτη σὰν ἀγάλμα.

Χαμήλωνε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἔξερε πῶς νὰ βῆ ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο.

Ἡ κορρία Ἐριώ ἔβγαλ' ἕνα δίφραγκο ἀπ' τὸ πορτομοναὶ τῆς καὶ εἰδωσσε στὸ μικρὸ.

Ὁ Σαρδανάπαλος εἶδε τὴν Ἐλίαν Κράντων... (Σελ. 169, στ. 6')

— Πάρε τα λεφτά σου, μικρέ μου, μπορείς να φύγεις.

Ο Σαρδανάπαλος πήρε τα λεφτά, χωρίς να μπορεί να εξηγήσει τη συγγένησή του προέβλεψε τα λόγια του σ' όλη την τάξη. Μα είχε τελειώσει τη δική του υπόθεση κι' έφυγε εδραστημένος.

— Γρήγορα στο δωμάτιό σου, Έλιζα, είπε η κορία Εριώ. Θάρρω κι' γώ σε λίγο. Έχουμε να ποίμε πράγματα σοβαρά.

Καμιά δε γελοία τώρα κι'. Όλες έννοιωθαν πως έτρεχε κάτι σπουδαίο και προμάντευαν πως ή διαδύση θα έδιωχνε την Έλιζα, όπως κι' έγινε. Μα καμιά δεν την άγαποσε, γι' αυτό και καμιά δε δοκίμασε εξαιρετική συγγένηση.

Λίγες μέρες αργότερα, η Έλιζα γύρισε σπίτι της, ενφ' απ' την άλλη μεριά, η Θαμάδ, που κλυότερες τώρα, θάξαναρχόταν στο σχολείο σε λίγες μέρες.

Όσο για τη Ζίνα, δειχόταν έλπίδες πως ή αποβολή της δεν ήταν άμετακλητή. Αδελφάδελφοί της ή κορία Εριώ άφησε την κορία Φιροτάτ να καταλάβει. Οπωδήποτε όμως έπρεπε να περάσει κάμποσες καιρές, για να ξεχαστούν μαρικές άτοκες ζωηρότητες της μικρής Βασιλοσας. Γιατί τί θάλασαν οι άλλες μαθήτριες, που άκουσαν τό τόσο άπρηπα λόγια της, αν την έδλεπαν πάλι τόσο γρήγορα στο σχολείο;

Γιαυτό κι' μόνο το λόγο ή διαδύση δεν αποφάσιζε ακόμα να ξαναδεχθή το κορίτσι, από την πρώτη μέρα, τούχε συγχωρήσει τόσα σφάλματα, μόνο και μόνο γιατί κάτω απ' αυτά μάντευε μι' καρδιά που ξεχειλίζει από ελεηρίανεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ' Ηλιώ στή Θαμάδ.

Αυτόσο ή Θαμάδ δεν είχε γίνει καλά.

Από μικρή είχε κάποια άφορηή στο στήθος, κανείς δεν τούχε προσέξει. Και τώρα που οι συγγιήσεις την είχαν καταβάλει, τό κακό φανερώθηκε.

Έμεινε σ' ένα δωματάκι, ύπλο στο δωμάτιο της Ζίνας. Η πριγκήπισσα κι' ή ανιψιά της ήταν μέρα-νύχτα πλάι στο προσκέφαλό της, γεμάτες στοργή.

Η Θαμάδ ήθελε τη Ζίνα πάντα κοντά της κι' ή μικρή βασίλισσα δεν την άφινε στιγμή μοναχή. Μαθήματα δεν είχε, άφρο ή κορία Εριώ την είχε καταδικάσει σε άναγκαστικές διακοπές, κι' έτσι όλο τον καιρό τον θυσίαζε προς χάρη της φιλενάδας της.

Η Θαμάδ δοκίμασε μεγάλη χαρά όμα έμαθε πως άποδείχθηκε άθώα, πως θά γύριζε στο σχολείο με τη Ζίνα και πως είχαν ξεφορτωθεί για πάντα την άντιπαθητική Έλιζα Κράντων.

Άλλ' αλλοίμονο! αυτό τό σχέδιο δεν έβραλε ποτέ να πραγματοποιηθή: Η Θαμάδ από μέρα σε μέρα άδυνατίζε, ή βήχας της μαγάλων κι' άναγκάστηκαν τέλος να φωνάξουν τό γιατρό. Έκείνος την άκροάσθηκε προσεχτικά κι' ή φροτογνωμία του συνέφρασε.

Όταν ή εξέταση τελείωσε, ή κορία Φιροτάτ τον εξέτασε και τού ζήτησε όλη την ελήθεια.

Ο γιατρός είπας λίγακι, ύστερα όμως είπας καθαρά: ή οργανισμός της Θαμάδ ήταν τόσο εξασθενημένος, ώστε λίγο άκορη αν έμεινε στην πόλη, δε θα μπορούσε ν' άνθέρη.

Είχε ανάγκη από ήλιο και ύψαιθρο. Όσο για μαθήματα—όχι σκέψη έπρεπε να γίνεται!

Όταν τούπαν πως οι γονείς της Θαμάδ κατοικούσαν στή Νίκαια, έμεινε καταροχηριστημένος.

— Λαμπρά! είπας. Στείλες την γρήγορα στους γονείς της. Η Μεσημβρία, ή άνδρος άέρας που κυρίζει πούκο, —να τί χροιάζεται στή μικρή σας άρρωστη. Αν μείνη εδώ, —δεν σά: δίνω φέστικες έλπίδες, —πολύ λίγες πιθανότητες έχει να ζήσει.

Η πριγκήπισσα πήγε άμέσως στην κορία Εριώ και της είπας όλες τις συστάσεις τού γιατρού.

Έπρεπε ν' αποφάσιζον χωρίς χρονοτριβή. Η κορία Εριώ έγραψε στους γονείς της Θαμάδ και δεν τούς άκρυψε πως ή κατάσταση της κόρης τους ήταν σοβαρή.

Εκείνοι, γεμάτοι άγωνία, άπάντησαν με τό ίδιο καυδρομαίο πως περίμεναν την κόρη τους τό γρηγορώτερο. Ρωτούσαν μάλιστα την κορία Εριώ αν ήξερε κανένα πρόσωπο, στο όποιο να μπορούσαν να έμπιστευθούν τό παιδί τους για τό ταξίδι.

Όταν ή Θαμάδ έμαθε πως θά χωριζόταν απ' τη Ζίνα, δοκίμασε τέτοια άπελπισία, που τίποτα δεν μπορούσε να σταματήσει τα δάκρυά της.

Η ταραχή αότη ήταν κάτι πολύ επικίνδυνο για την υγεία της, άφρο ή γιατρός είχε διατάξει άπόλυτη γαλήνη και ήσυχία.

Για να την καθυσοχάσουν, της όποσθησαν πως ή κορία Φιροτάτ κι' ή ανιψιά της θά πήγαιναν μαζί της στή Νίκαια κι' έτσι δε θά χωριζόνταν ποτέ.

Η διαβεβαίωση αότη παρηγόρησε μονομιάς τη μικρή Άσιανή, μ' όλο που ή πριγκήπισσα δεν είχε σκεφθή σοβαρά τέτοιο σχέδιο.

Σιγά-σιγά όμως, μη τολμώντας να ματαιώσει τις έλπίδες της μικρής, ή κορία Φιροτάτ άρχισε να συνειθίζει σ' αότη την ιδέα.

— Και γιατί όχι; συλλογιζόταν. Μηπως μās κρατεί τίποτα στο Παρίσι;

Ήρθε κι' όλος ή Μάρτης. Οι πάμε λίγο πριν τό καλοκαίρι, που κι' κάτω είναι κιό πρώτο πάντα πορ' έδω. Μένομε λίγες εβδομάδες κι' ύστερα γυρίζομε.

Τά νειάτα άγαπούν την κίνηση. Η Ζίνα όδύγραφε με τά δυό της χερια τό σχέδιο. Κι' ή καίμένη ή Θαμάδ περίμενε μ' άγωνία την ημέρα που, μαζί με τά δυό άγαπητά της πρόσωπα, θάμπαινε στο τραίνο και θά ξεκινούσε για την έσαρχια.

Πέρασαν καμιά δεκαριά μέρες. Η Θαμάδ πήγαινε καλύτερα. ή πορετός ήταν λιγότερο έπιμονος κι' ή όρεξή της μαγαλώτερη. Τότερα σηκώθηκε κι' άμέσως ή γιατρός δέταξε να γινή τό ταξίδι.

Γεμάτες χαρά, οι δυό φιλενάδες ξεκιναν τίς έτοιμασίες τους. Όλη μέρα τά γέλια τους άντηχοούσαν χαρωπά μέσα στο σπίτι.

Μ' όλη την άγαπή τούχε της Θαμάδ, ή Ζίνα δεν έχούσε τις παλιές της φιλενάδες.

Άλλοτε ή Μίλο ντε Ρεβάλ της είχε πει πως κρυφός της πάθος ήταν να ίδη τη Μεσημβρινή άκτή της Γαλλίας με τις μαγευτικές πόλεις που κοιμούνται μέσα στις χροτές μισόδες.

Σκέφθηκε λοιπόν να της γράψη πως ξεκινούσε για τη Νίκαια.

— Μα και θά ξέρει πως θάμαι κι' έγω εκεί, συλλογιζόταν, ίσως πείσει τούς γονείς της να κάμουν αότη τό ταξίδι.

Πήρε λοιπόν την πένα κι' έγραψε: «Πολυαγαπημένη μου, «Όταν θά λάβης αότη τό γράμμα μου, θά έτοιμάζομαι να φύγω απ' τό Παρίσι.

«Φεύγομε για τη Νίκαια, τη χέρα που φροά ή μαίετρος και ψάλλον τά τριζίκια.

«Και τί πς; να κάνης εκεί-κάτω; θά με ρωτήσεις.—Πηγαίνω, άγαπητή μου, με μιάν άρρωστη φιλενάδα μου...

(Έπεται συνέχεια) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΨΥΧΗ ΠΑΝΩ ΣΕ ΜΝΗΜΑ

Στό μνήμα σου ήρθα μοναχός με στοχασμό θλιμμένο, μι' μέρα φθινοπορινή που κούος βοριάς φυσούσε. Τού ήλιου τό φως ήταν χλωμό, κάθε άνθος μαρμαίο κι' όλόγυρα στον ταπεινό σταυρό σου άφορητούος μι' πεταλούδα πούτρεμε στον παγωμένο άέρα, λές κι' ήταν ή ψυχή σου που έρχόταν από πέρα. ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΝΟΙΞΗ

Τώρα τά σποοργίτια θάχουν μαζευτή κάτω απ' τό μεγάλο πούκο, που είχαμε καθίσει να φάμε τό γλυκό φουμοτύρι, ύστερ' απ' τό δρόμο, και θάχουν ριχτή πάνω στα φίχουλα και σ' άποφάγια μας που θάχουν μείνει στο χόλια.

Και μεις γυρίζομε α: την έξοχη στή μικρή έσαρχιακή πόλη. Στή μέση ή παλιός. Πάντα γλυκομιλητός και καλός. Όταν τον έχουμε στή μέση κι' εί' ασε' έτσι σπών ή τριο του και στην προστασία του, νοιώθουμε μι' άν αλλοιώτικη εδδαίμονια.

Μα είναι κι' ή έποχη που μās γεμίζει χαρά και όρεξη. Τα κλαδιά των δένδρων, γυμνά δε χόδες είναι τώρα σπαλασιμένα δώ και' και με μικρές τουφφίτες από σπυριλά ανοιχτοπρίσινα φυλλόραγια. Η χλόη έχει θαρ έψει, οι παπαρόνες πικνώνουν σε μαγάλες σταθόνες αία ριγμένες άνάκτα δώ και' και, ή έρα; είναι γεμάτες εδωδές.

Ο ούρανός, είναι ξεκαρπς και διάφανος, έχει ένα γαλάζιο ανοιχτό, πολδ ανοιχτό, που γίνεται κίτρινο κι' εκθαμβωτικό προς τη δόση, που ή μαγάλες χροτές ή τις είν' έτοιμος να βαιλέψη.

Η άνοιξη έχει έθει με όλη τη χροτόμενη ακολουθία της και μās ξεβγαίνει έπίσημα τώρα, έμα; που την έτοιμαεθήκαμε αότη σ' ή τόσημα και της είπας τό «καλώς ήρισες» στο μαγ' ο κι' ώραία βιζελιό της, στην έξοχη.

Κι' γυρίζομε άργά προς την πόλη.

Ο παπαρός συλλογιζεται. Πούος ξερε; τί συλλογιζεται! Η άνοιξη αότη, που τό φινέρωλά της είναι τόσο εδχάριστα έαρκικό, ύστερ' από συνεχεις ήμέρες πτωχιά και βαρριά, —τό τελευτά' έσοσταμά τού χειμώνα, —μοιάζει σαν ένα μεγάλο ρολόι που χροπέ την άλλαγή της έποχής; σ' να χροπέ τις μαγάλες ώρες της ζωής.

Και οι γέροι που έχουν ζήσει τόσα χρονια, κάθε φορ' που θ' αντιπρόσουν τά πρώτα χελιδόνια και τήν πρώτη άνοιξιατική ήλιόλουστη μέρα, θάγαι σ' ν' άκούν ένα νύχι! μουσικό και πικριταμένο, που γι' ατότους θά σημαίνει: Πέρασε κι' αότη ή χρονια!

Βέβαια έμεις δε συλλογιζόμαστε τέτοια πράγματα. Οδς συλλογιζόμαστε καν. Ρόχαριστημένοι και με τά παιδιάτικα κορμιά μας γεμάτα χρομός που ή άνοιξη τούς δίνει νέα ζωή, άκούομαστε να νοιώθουμε την ώραία αότη εδδαίμονια μας και να βλέπομε γόρωμας την κίνηση που αδέναι δρο πλησιάζομε προς την πόλη.

Άκούοσομε τό μεγάλο άμαζωτό

δρόμο. Οι μακρουλές σιές των δένδρων του, που τις ρίχνει ή πλάγιο ήλιος, παράλληλες λουριδες ήλιου και ρες, σέ τρόπο που ή μακρός δρόμος, κοιταζόμενος προς τό βάθος του, μοιάζει σαν ένα λουριδιωτό φίδι ή σ' μι' άπερφοσική οδρά λουραδάλως.

Απ' τη μι' μεριά τού δρόμου άπεραντά χωράφια, που στα μέρη τους διακρίνονται γεωργόι, μικροσκοπικοί απ' την άπόσταση σαν φετίχιοι.

Απ' την άλλη, ένας μαγάλος έλαιώνας, με έλιες άραιές, που οι κορμοί τους είναι λιγυρί, τρεβλοί, κυρτοί, παράξνοι και μοιάζουν σαν άπειρα κορμιά που χόροσαν τρελλός χορός με χιλίες δυό άλλόκατες κινήσεις και που τά μαρμάρωσε μι' έαρκική άκινήσια, στή τάση που πρόλαβε τό καθένα. Κι' έτσι έμειναν τώρα, άλλο σε τέση πάλη; μ' έναν άόρατο άντιπαλο κι' άλλο σ' να θέλη ν' αόγη τρομαγμένο μπρός σε κέτι που τό κυττούσε.

Πού και που, στο μήκος τού δρόμου, κανένα σπιτάκι άγροτικό, που απ' την καπνοδόχη του βγαίνει καπνός, μαρτυρώντας πως έτοιμάζεται-κώλας τό δειπνο. Πήδη παίζον εσπόλητα, κι' ένα σκολι, άπίμερα πάντα εαπλωμένο, άπολαμβάνει τις τελευτάτες άχτινες τού ήλιου, παρακολουθώντας με άνια τά παιχνίδια των παιδών.

Πού κάτω τά σπιτία πικνώνουν. Ο ήλιος βοότης μέσα στα βουνά και κάθε λάμψη φεύγει απ' τό δρόμο, που γίνεται τώρα μόνόχρωμος και μονότονος. Τα παιδιά έδω είναι σ' τό μέλιτος. Σηκώνουν σκόνας. Κι' ή μουριά τις σκόνης και της πολιτείας; μās χροπέ άπότοια; ύστερ' απ' τ' άράματα της έξοχής.

Δίπλα μας πέραν μι' χαροτόμενη σινοδία, που μās κάνει την καρδιά να χροπήσει από κόθο: «Ένα παιδί κρατά έναν πλώριο χροματιστό χαρταίτο και κάμποσα άλλα τό περιτοιχίζον, κρατώντας άλλο τη θυσιαστική οδρά, άλλο τούς σπάγγους. Ο πούφπνας αότης πάταξε θριαμβικά όλο σ' άπόγευμα και τώρα γυρίζει, κορητισμένος από μαγάλο, στην πόλη, άκούλουθόσενος από τόση τιμητική φροορ'. Τα ππούτα των παιδιών είναι κάταπρα απ' τη σκόνη, τά μαγισλά τους κόκκινα, κι' όλ' αότη μās δίνουνα νοιώσομε τί διαμυρρα θά πέρασαν τ' άπόγευμά τους Νέχουμε κι' έμεις έναν τόσο ώραίο αότη!

Έν' άργό και ρυθμικό ποδοδολητό άλόγο άκούεται πίσω μας. Ο παπαρός μās φωνάζει, παπαμρίζομε και πέραν μπρός μας ένα ώραίο κόκκινο άλογο, που τό καβαλλήκεσθαι ένα παιδί χωριάτικο και εσπόλητο.

Μά στέκει τόσο άνετα και καμαρωτά πάνω στην εδδαίμονη και γυαλιστερή ράχη τού ζώου, ώστε είναι σαν άληθνή

ζωγραφία. Είναι φανερό ότι γυρίζει στην πόλη ύστερ' από μακρινό περίπατο, γιατί οι έπιές τού άλόγου είναι κάτασπρες από σκόνη. Και καθώς έχει τόσο καμάρι, ή είσοδος του στην πολιτεία θομίζει τά καρδία που γλοστρώντας καμαρωτά, μπαίνουν στο λιμάνι άργά κι' έπίσημα, σ' να θέλουν να έπιδειχθούνε σ' όλα τά μάτια και σ' να θέλουν ν' άκούσουν όλα τ' αότη τό περιήφανο πρόσταγμα: «Φούνο!» τού καπετάνιου, τη στιγμή που θ' άγκυροβολήσουν.

Τά σκολιά δεν κοιμούνται πιά. Πλησάζει ή νύχτα, από μερικά σπιτία διακρίνεται ή λάμψη της άναμμένης φωτιάς, τό λοκόφως πικνώνει, οι άνθρωποι από μακρὰ μοιάζουν σαν ύποπτες σιές, τά σκολιά έξέρουν πως την όρ' αότη άρχίζει τό καθήκον. Άφησαν λοιπόν τό ραχάτι και σπυριανόσνε άργά, ή κουνάνε την οδρά, ή παρακολουθόσνε κανένα διαβάτη που άργοπανά, τον πλησιάζουν, τον μωρίζουν κι' ύστερα τον άρίσουν δόσθημα και γυρίζουν σ' αότη ιδία.

Φωτισμένα παράθυρα έδω και' και! Οι δρόμοι σ' όδους τους είναι πιά σκοτεινοί. Από μακρὰ, πολδ μακρὰ στα χωράφια, άκούονται σβουμένα γαυγίσματα. Τά γαυγίσματα αότη θά μεταδοθούν σιγά σιγά από σπιτι σε σπιτι, αότη σκολι σε σκολι και θά φθάσουν κι' έδω. Είναι σ' να είδοποταθούν με ταξή τους τά σκολιά δεί έφθασι πιά ή νύχτα κι' ότι καθένα πρέπει νάναι στή θέση του. Όπως οι φροοροί, που φωνάζουν διαδοχικά ή ένας στον άλλον μέσα στή νύχτα: «Φύλακες γρηγορείτε!»

Φθάνομε στον γνάρμο δρόμο μας, άμικρίζομε τό σπιτι μας. Φώς σ' ένα του παράθυρ'. Πόσο καλόκαρδα μās περιμένει αότη τό σπιτι. Άνοιγομε την εσπόρα. Μα πριν μπούμε, άναπνέσομε δοναία για τελευτάτα φορ' τον παισοργίτο. Άέρα της άνοιξιατικής νύχτας, που διατηρεί κάτι απ' τη θαλωρή που τού χάρισε όλη τη μέρα ή δονατός άνοιξιατικός ήλιος.

M. A. Σ.

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Σό που γυρνός στο σπιτι σου μ' εδδαίμονιας γαλήνη, Φτωχέ φωνούλα πρόσσεε που σ' ό σκοτάδι πούσνει... Και σ' με πόνο που γυρνός και με σκυφτό κεφάλι, πρόσσεε κείνη τη φωνή σου δεν προσέχουν άλλοι, Τη δυστυχία έλέησε, Τό γέρο, τό σακάτη Κι' είτε μαγάλο, είτε μικρό, δόσε του πάντα κάτι. ΜΗΤΣΑ Δ ΠΑΠΑΓΕΡΗΤΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟΝΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΤΟ προπερασμένο φύλλο, ή Διάπλασις ήσ Εδωκε ένα κομμάτι από τον «Μπρωτό» του κ. Αλέξανδρου Πάλλη για τα δάση. Τι άμορφό πού ήταν, — όπως δά βλο αυτό το βιβλίο, — και με

τί ευχαρίστηση θά τδ διαβάσατε, θά τδ ρουφήξατε! Ο κ. Πάλλης έξοι τόσα και τά γράφει τόσο ζωηρά, τόσο ζωντανά! Είναι κί ένας από τους δασκάλους τής νέας μας γλώσσας, κλασικός μπορεί να πη κανείς πεζογράφος σιή δημοτική. Κί όμως, αν τδ κομμάτι αυτό τδ ύπωρε κ' ή Διάπλασις όπως είναι τυπωμένο σιό βιβλίο, θά τδ διαβάσατε με δυσκολία. Καί έξερετε γιατί; Γιατί δ κ. Πάλλης, νεωτεριστής 'ς όλα του, καινοτόμος, έχει καταργήσει τους τόνους και τά πνεύματα, και σιό βιβλίο του αυτό, — τδ πρώτο πού τυπώνεται έτσι σιήν Αθήνα, — δέν υπάρχει οτιε μια ψιλή, δασεία, βαρεία, περιτωμένη ή υπογεγραμμένη. Μόνο μια δξεία κάπου-κάπου, σέ λέξεις πού άλλάζουν σημασία με τόν τονισμό, (π. χ. πέτα και πενά, κάλος και καλός.) Αλλά οείς, καθώς και μεις όλοι, έχουμε συνειθίσει να διαβάζουμε τή γλώσσα μας με τόνους. Καί πρσιμά, μια γραφή άστορη κί άπνευματώτη θαμιάς έφραζε σήμερα και θά μās δυσκόλιε.

Κί όμως, σιή νέα μας γλώσσα οί τόνοι και τά πνεύματα δέν χρειάζονται καθόλου. Είναι σίγματα περιττά, πού άσχημίζουν τά γραπτά μας, πού κάνουν τήν ώρατα μας νεοελληνική να μοιάζει με ανατολίτικη γλώσσα, βάρβαρη, — (οί ευρωπαϊκές, έξερετε, δέν έχουν καθόλου σχεδόν τόνους ή γαλλική έχει τους περισσότερους, κί αυτή πάλι τόσο λίγους!) — πού μās παίρνουν πούνη καιρό για να τά γράψουμε, κί ακόμα περισσότερο για να τά μαθαίνουμε. Θά πητε: Μά χωρίς τόνους, πώς θά έξορμε πού τονίζεται κάθε λέξη; — Νόστιμο κί αυτό! μά διαν βλέπετε γραμμένο άνθρωπος, είναι δυνατό να προφέρετε ανθρώπος; Τις λέξεις τής μητρικής του γλώσσας καθένας τις μαθαίνει από τή ζωή, και καθεμιά με τόν τόνου της. — Οί ξένοι όμως πού μαθαίνουν ελληνικά; δέν θά δυσκολευόνταν;...

— Φυσικά. Αλλά δέν δυσκολευόνται, πού φαίνεται, λιγότερο κί οί Έλληνες πού μαθαίνουν τάτονα γερμανικά ή ιταλικά. Κί επιτέλους μια δξεία σιήν τονίζομένη ουλλαβή θά μπορούσαμε να τήν κρατήσουμε... για τους ξένους. Στά μονοσύλλαβα όμως τί χροιάζεται τόνος; Καί σιό πολυσύλλαβα, γιατί δ τόνος αυτός πότε πρόπει να είναι δξεία, πότε βαρεία και πότε περιτωμένη; Αμή τά πνεύματα; άμή οί υπογεγραμμένες; Μά υπάρχει σιόν κόσμο, σιήν ύψηλο, πού περιττό, πού άχρηστο πράγμα; Για ουλλαγοσθήτε!

Θά έξερετε βέβαια, πώς οί αρχαίοι Έλληνες δέν είχαν τόνους. Αργότερα, πού άργότερα από τήν κλασική περίοδο, τόνς επινόησαν οί άλεξανδρινοί γραμματικοί. Καί τούτο γιατί με τόν καιρό, ή ζωντανή γλώσσα άλλαξε και χανόταν ή προφορά κί ή προσωδία τής αρχαίας. Ηλθε δηλαδή μια εποχή πού οί άνθρωποι, και ξένοι και Έλληνες, διαβάζοντας Ομηρο ή Σοφοκλή, δέν ήξεραν πού είναι βαρύ και πού είναι μακρό, ή πού είναι ψιλό και πού θασό; για να τά προσφέρουν ή για να κρατούν τδ μέτρο σάν τους αρχαίους. Η ανάγκη αυτή έγέννησε τους τόνους και τά πνεύματα. Εσημειώναν δασεία σιό άβρός, για να προφέρεται τδ άκρα δασού, σχεδόν σά χά. Απεναντίας έσημειώναν ψιλή σιό άλλος, για να μην τδ προσφέρη κανείς κατά λάθος χιλλος. Επίσης, όπου ήταν μακρόν φωνήεν πού μακρού, έβαζαν δξεία όπου ήταν μακρόν πού βραχέος, έβαζαν περιτωμένη και όπου τονίζοταν τελευταία ουλλαβή, άντι δξείας έβαζαν βαρεία. Όσο για τήν υπογεγραμμένη, ήταν τδ ίδια κάποιων λέξεων, τώι, ένωι, κιλ, πού όταν έπαυε πιά να προφέρεται, οί νεότεροι τδ έγράφαν άποκάτω: τώ, ένω, κιλ.

Έτσι λοιπόν για να διατηρηθί ή προφορά κί ή προσωδία τής αρχαίας, τής κλασικής γλώσσας, τής νεοχής σχεδόν από τότε, οί Αλεξανδρινοί επινόησαν τους τόνους και τά πνεύματα. Τού άλλου όμως. Γιατί μ' δλ' αυτό, τίποτε δέν διατηρήθηκε. Η νέα γλώσσα, ή ζωντανή, τά καταργησε όλα. Δέν έξορι αυτή, δέν έχει οτιε ψιλή, οτιε δασεία, οτιε μακρά, οτιε βραχεία. Καί τά σημεία τους έμειναν μόνο σιή γραπτή γλώσσα, τήν αρχαία, κί άπ' αυτή επέρασαν, σάν ιστορική ορθογραφία, και σιή νέα, και σιή δημοτική Γι' αυτό σās είπα, πώς αν ψάξετε 'ς όλο τόν κόσμο, δέν θά βρήτε πού περιττό και πού παράλογο πράγμα από τά σίγματα αυτά πού φορτώνουν, άσχημίζουν και δυσκολεύουν τόσο τή γραπτή μας τή σημερινή.

Ο κ. Πάλλης δέν είναι βέβαια δ πρώτος πού τδ κατάλαβε. Κί άλλοι, παλαιότεροι ή σύγχρονοι, έζητησαν κί έφάρμοσαν μια γενική ή μερική κατάργηση τών τόνων και τών πνευμάτων. Κί δ Βηλαράς, κί δ Σκυλίτσης, κί δ Φαρδός, κί δ Πέτρος Βλαστός κί άλλοι. Να τδ έξερετε λοιπόν, πώς μια μέγα δλ' αυτά θά καταργηθούν από τή νέα, για να μείνουν μόνο σιήν αρχαία, όπου είναι βοηθήματα άναγκαία. Η δημοτική μας μάλιστα, κί από τώρα, έχει καταργήσει πολλά. Καί πρώτα-πρώτα τήν υπογεγραμμένη. Πουθενά δέν βάζει πιά, παρά μόνο... από λάθος, τυπογραφικό. Έπειτα περιορίζει και τήν περιτωμένη σις λέξεις μόνο πού είναι κί αρχαίες, (σώμα, αίμα, σύκο κιλ) σις άλλες βάζει δξεία, έτσι κί αν είναι μακρόν πού βραχέος... πεύκο, ποτήρι, φεύγα. Μερικοί έχουν καταργήσει και τή βαρεία και βάζουν παντού δξείες. Σιγά-σιγά θά καταργηθούν κί αυτές όπου... εί αι περιττές. Θά καταργηθούν κί οί περιτωμένες. Καί θά γράψουμε και θά τυπώνουμε όπως έγραφε δ κ. Πάλλης κί ένόπως τόν «Μπρωτό». Η, αν θέλετε, όπως έγραφαν κί οί αρχαίοι. Ακόμα όπως γράφουν κί όλοι οί νέοι πολιτισμένοι λαοί, Άγγλοι, Γάλλοι, Ιταλί και πάει λέοντιά.

Ναί, βέβαια, αυτό θά γίνει μια μέρα, εκεί θά καταλήξουμε σιγά-σιγά. Τδ επιβάλλει ή λογική, ή φρόνηση, ή ανάγκη. Μη νομίσετε όμως πώς έγινε κιόλα μια μην άρχισετε, σās παρακαλώ, να γράψετε τώρα χωρίς τόνους, ή να μη θέλετε να τους μάθειτε σιό σχολείω!... Α, θά σās θυμώσω! Αν σās πη λοιπόν κανείς πώς μια μέρα θά καταργηθί τδ σανάκι, πρόπει να βγίτε άπ' τώρα με τά μανικιοπονηκίμια;

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα πού Άναδημακός JULES SANDAUL].

ΗΒ. (Συνέχεια) Ένώ από μακριά φαίνόταν μονοκόμματος κί όμαλός από τήν βίση ως άπάνω, από κοντά ήταν ανώμαλος και καταπατωμένος. Γιατί τά κόμματα κί οί άνεμοι τόν είχαν κάμει κόσκινο. Στά πλορά του δέν έβλεπεσ παρά τρώπες, σημάτες, χάσματα. Να κί ένα μονοπάτι πού ίσως έθαζε πού φηλά. Μά ήταν τόσο γλυττερό, τόσο δασδατο, πού οτιε κισίκι δέν θά μπορούσε να βεθί. Αύτοι όμως έπρατε να δοκιμάσουν, γιατί ή θάλασσα όλοένα ανέβαινε κί ήταν φόβος να τους σαρώσουν

τά κόμματα κί από κει πού βρισκόταν τώρα.

Έμπρός, παιδιά! φώναζε δ Κοουπιάς. Καί τούς έδειξε τδ μονοπάτι.

— Θέ μου! παραπονέθηκε δ Άγκιστρη. Μά κατσίκα είμαστε;

— Κί αν δέν είμαστε, πρόπει να γίνουμε! αποκρίθηκε δ αρχηγός.

Άρχισαν να βατίνουν, ή καλύτερα να προχωρούν, γιατί τδ μονοπάτι δέν ήταν πολύ άνηφορικό. Με τά τέσσαρα σαρόνταν, σάν τά μικρά παιδιά πού δέν μπορούν ακόμα να περπατήσουν όρθια. Ο Κοουπιάς πήγαινε μπροστά κί εί άλλου πίσω του, ένας ένας. Για να μην πέσουν κάτω και γίνον κομμάτια, κρατούσε δ ένας τέν άλλον από τήν άκρη τού φερέματος. Όλοι σάπαιναν κί έβρισαν. Μεν ή φωνή τού άσχητού άκουγόταν, πού τούς έ ερε να προσέχουν όπου τδ μέρος ήταν πολύ επικίνδυνο.

Απάνω δ ουρανός ήταν κατάμαυρος, γεμάτος άστρα, πού ή λάμψη τους φαίνόταν άσπρή, και κάτω άπ' τά πόδια τους έμυούγκριε τδ φοβερό μαύρο κόμα, έτοιμο να τους καταπιή. Αφού έκαμαν έτσι όλο σχεδόν τδ γόρτ του βράχου, έφτασαν 'ς ένα μέρος στενό, πού τά τοιχώματά του ήταν ψηλά και ίσια. Τδ στενό αυτό έμοιαζε με κούτη χειμάρρου πού έσράθηκε. Προχωρούν, προχωρούν, χωρίς να έσρη κανείς πού θά ταλείωνε αυτή ή κούτη. Προχωρούν, χωρίς να σολλογοζωνται άν τά μπροσασιν να γορίσουν πίσω. Ο κίνδυνος δέν τούς άφινε να σκεφθούν τί θίπογίνον. Κοιτάζον τώρα πώς να σωθούν από τά κόμματα πού έβρεχαν τά πόδια τους κί έπειτα... είχε δ Θεός!

Πολλές φορές, ένω ανέβαιναν με τόνον κόπο, γλοστρεβόσαν πάλι κάτω. Ένα δευτερόλεπτο είχαν έτσι δ,τι είχαν κερδίσει σέ μια ώρα κί αναγκάζονταν να έαναρχίσουν από τδ άλφα Σογνά σ' αματοσάν, έξανημένοι, πληγωμένοι, άπελπισμένοι και δέν έννοσσαν να προχωρήσουν πιά. Ο Κοουπιάς όμως ή:αν πανταχού παρών, και τούς έδειχνε τδ δρόμο, και τούς έδινε θάρρος και τούς έλεγε να έχουν τις έλπίδες τους σιό Θεό, πού δέν άφινει ποτέ τέν άνθρωπο να χαθί όταν έλπίζει 'ς Αδού. Τούς φώναζε: «— Κοουπιάς λοιπόν, Χοιρομέρη!... Έ, τί χάσιες, Πλημμύρη;... Έλα, έλα, Φοκιάτη, έμπρός!... Κί έσθ,

Μαρίδα, τί καμρώνεις;... Θάρρες πώς δ παππούλης σου ήταν τάχα καλύτερ' από μās σιή ράχη τής φάλαγγας;... Έ, Άγκιστρη! Τι μού σκάλωσες εκεί σάν άγκίστρι;... Στέφανε, καρδιά!... Έμπρός, παιδιά! λίγο ακόμα και σωθήκαμε τά φέμματα!... Με τέτοια λόγια προσπαθούσε δ Κοουπιάς να δάση ζωή σιό δαστοχοσμένα παιδιά, πού είχαν χάσει όλα τους τδ θάρρος. Είχε ζωμένη σιή μέση του τήν ανεμόσκαλα κί όταν έφταναν σέ κανένα μέρος άπόκοημο, σκαρπά'ωνε με μεγάλη εδμνησία, έρ-

μαίναν έξοπνοι, δέν πέρασε πολλή ώρα κί ένδοσάζαν κί αύτοι. Μάλις και μετά βίας κρατούσαν τά μάτια τους ανοιχτά. Αξάφνα όμως έσπνησαν όλοι, γιατί δ έχθρός έπλησιαζε, τά νερά γέμισαν και τδ στενό πού είχαν περάσει πού όλίγης ώρας. Νχι, τδ στενό πλημμύρισε, τά νερά έφτασαν και σιό νέο καταπόγιο τών δυστοχιζόμενων παιδιών. Όπτε δέν είχαν πιά άλλο μέσο σπηρίας; γιατί από τδ ένα μέρος ήταν ό έχθρός βράχος κί από τδ άλλο τά κόματα τού ωκεανού.

— Σώσε μας, Κοουπιά, σώσε μας! φώναζαν τδ δαστοχα παιδιά. Γι' τδ Θεό, σώσε μας.

Ο Κοουπιάς δέν φαίνόταν, δέν άπαντοσάε.

— Κοουπιά!... Κοουπιά!... πού είσαι;

Μιλιά δ Κοουπιάς. Τι έγεινε δ Κοουπιάς;

Μήπως, εκεί πού ζητούσε να βρή διεξοδο, τόν έρπαξαν τά κόμματα και πνίγηκε; Μήπως, για να σώση τούς άλλους, χάθηκε αυτός;

— Κοουπιά!... Πού είσαι, καλέ Κοουπιά;

Καμμία άπάντηση!

Κί ή θάλασσα όλοένα ανέβαινε, ανέβαινε, και τά κακόμοιρα τά παιδιά, κολλητά σιό βράχο, έθλιπαν τούς φοβερούς άφροδς πού τδ κόμα έρεχνε σιό πόδια τους.

— Κοουπιά!... Κοουπιά!...

Λίγα λεπτά τής ώρας άν έμειναν εκεί πού ήταν, θά πνιγόταν.

Μά άξαφνα, από μια ψηλή κορφή τού βράχου, άκούσθηκε ή φωνή τού Κοουπιά:

— Το νεό σας, παιδιά!... Τδ νεό σας!

Κί ή φωνή λές και κατέβαινε άπ' τέν ουρανό.

Α, τδ γενναίο παιδί! Με πόση χαρά και συγκίνηση-θά καταφιλούσαν τδ έξο νότατο μέτωπό του!...

Ήταν σιήν κορφή τού βράχου κί από κει τούς φώναζε. Τήν ώρα πού τά παιδιά κοιμόταν, αυτός προσπαθούσε να βρή τρόπο σωτηρίας. Σκαρφαλώνε σιό βράχο σάν ταν κισσό, κρατούμενος από τις μικρές του προσεχόες, πηδούσε από κορυφή σέ κορυφή κί ώ; εκ θαύματος έφθασε 'ς ένα έζωμα πλάι κί από κει τούς έβριζε τήν ανεμόσκαλα.

Με πολλούς κίπους και κόχους ανέβηκαν. (Έπειτα συνέχεια)

Μετάρσεις II. I. Ε. και Γ. Ε.

Μαρίδα, τί καμρώνεις;... Θάρρες πώς δ παππούλης σου ήταν τάχα καλύτερ' από μās σιή ράχη τής φάλαγγας;... Έ, Άγκιστρη! Τι μού σκάλωσες εκεί σάν άγκίστρι;... Στέφανε, καρδιά!... Έμπρός, παιδιά! λίγο ακόμα και σωθήκαμε τά φέμματα!... Με τέτοια λόγια προσπαθούσε δ Κοουπιάς να δάση ζωή σιό δαστοχοσμένα παιδιά, πού είχαν χάσει όλα τους τδ θάρρος. Είχε ζωμένη σιή μέση του τήν ανεμόσκαλα κί όταν έφταναν σέ κανένα μέρος άπόκοημο, σκαρπά'ωνε με μεγάλη εδμνησία, έρ-

μαίναν έξοπνοι, δέν πέρασε πολλή ώρα κί ένδοσάζαν κί αύτοι. Μάλις και μετά βίας κρατούσαν τά μάτια τους ανοιχτά. Αξάφνα όμως έσπνησαν όλοι, γιατί δ έχθρός έπλησιαζε, τά νερά γέμισαν και τδ στενό πού είχαν περάσει πού όλίγης ώρας. Νχι, τδ στενό πλημμύρισε, τά νερά έφτασαν και σιό νέο καταπόγιο τών δυστοχιζόμενων παιδιών. Όπτε δέν είχαν πιά άλλο μέσο σπηρίας; γιατί από τδ ένα μέρος ήταν ό έχθρός βράχος κί από τδ άλλο τά κόματα τού ωκεανού.

— Σώσε μας, Κοουπιά, σώσε μας! φώναζαν τδ δαστοχα παιδιά. Γι' τδ Θεό, σώσε μας.

Ο Κοουπιάς δέν φαίνόταν, δέν άπαντοσάε.

— Κοουπιά!... Κοουπιά!... πού είσαι;

Μιλιά δ Κοουπιάς. Τι έγεινε δ Κοουπιάς;

Μήπως, εκεί πού ζητούσε να βρή διεξοδο, τόν έρπαξαν τά κόμματα και πνίγηκε; Μήπως, για να σώση τούς άλλους, χάθηκε αυτός;

— Κοουπιά!... Πού είσαι, καλέ Κοουπιά;

Καμμία άπάντηση!

Κί ή θάλασσα όλοένα ανέβαινε, ανέβαινε, και τά κακόμοιρα τά παιδιά, κολλητά σιό βράχο, έθλιπαν τούς φοβερούς άφροδς πού τδ κόμα έρεχνε σιό πόδια τους.

— Κοουπιά!... Κοουπιά!...

Λίγα λεπτά τής ώρας άν έμειναν εκεί πού ήταν, θά πνιγόταν.

Μά άξαφνα, από μια ψηλή κορφή τού βράχου, άκούσθηκε ή φωνή τού Κοουπιά:

— Το νεό σας, παιδιά!... Τδ νεό σας!

Κί ή φωνή λές και κατέβαινε άπ' τέν ουρανό.

Α, τδ γενναίο παιδί! Με πόση χαρά και συγκίνηση-θά καταφιλούσαν τδ έξο νότατο μέτωπό του!...

Ήταν σιήν κορφή τού βράχου κί από κει τούς φώναζε. Τήν ώρα πού τά παιδιά κοιμόταν, αυτός προσπαθούσε να βρή τρόπο σωτηρίας. Σκαρφαλώνε σιό βράχο σάν ταν κισσό, κρατούμενος από τις μικρές του προσεχόες, πηδούσε από κορυφή σέ κορυφή κί ώ; εκ θαύματος έφθασε 'ς ένα έζωμα πλάι κί από κει τούς έβριζε τήν ανεμόσκαλα.

Με πολλούς κίπους και κόχους ανέβηκαν. (Έπειτα συνέχεια)

Μετάρσεις II. I. Ε. και Γ. Ε.

«Κί από κει τούς έβριζε τήν ανεμόσκαλα» (Σελ. 173, σελ. γ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πόλο λέξεις με άλλα στοιχεία δε. 4 (το ελάχιστον τίμημα). Πέραν των 10 λέξεων 40 λεπτά ή λέξεις, με παρτίδα δε στοιχεία πτά 50, και με παρτίδα κατ. 60. Ο χειρότερος στίχος δαράμας 2. Η κροατική είναι απαράιτητος.

Μαδω τραναράφυλλα της ψυχής μου εις την άγοστημένη μου Νανουρίστρα, δι' εύτυχεις άραβάννας της, εύχόμενη βίον μακρόν, άνέφελον κι' εύτυχή.

Γκόρημιο, έγγραφο. Έλα, εύχαριστώ στέλλω. Άφελής Κυπριούλα, στέλλω. Ρόβερ, Γυναίκα, Ηρώ, άνταλλάσσουμε κάρτες ;

Ιππάλιτε, τετράδιο έστειλα. Κονά, έστειλα. Καπετάν Καραμπέση, έλαβα. Δοροτίχη, θά φροντίσω. Σμυρναία Μάρωρα, έλαβα. Πανούκλα, εύχαριστώ, αλλά δεν μπορώ.

Ποημερινή συνέντευξη μας, οι Καρ-Καρ δεν ήλθαν συνελώς θεωρούνται ή κτημένοι δλοσχεράς.

Διαγωνισμός άγγραφών καλλιτεχν. καρτών. Βραβεία τέσσαρα. Προθεσμία άιμήνος, άιμοι: Γεώρ. Γκίμικαν, Μαθητ. Γυμνασίου, Κοζάνη.

Τζέμμα, μύρια εύχαριστώ για τόν Βέρδερο. Μ. Μ. θά στείλω. Νόρμα, από 1 πώ ! ντροπή να σηκώνης τις κάλτσες σου... γι' αυτό, καίρενη, ο' έρλεπα. Μίλιωσα, θυμώλια κείνη τη βραδιά στήν παράστασι ;

Ανταλλάσσουμε Μ. Μ. με κείνους που δ λογισμοί τους κνηγάζει τη φαντασία πιδ πέρα από τó μονόπαι που ξέρουμε.

Εισερχόμενος στον κύκλο της Διαπλ. χαιρετώ όλα τα Διαπλάσσοπουλα.

Εισερχόμενος στο Διαπλάσσοκοσομο χαιρετώ άπαντας. Άγοστολιώτες, βοόστε με !

Εξελέγησαν : Πρόεδρος : ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ. Γραμματ. Έγγλέσης. Τηρητάρχης Έσωτερικών: Θεοφάνης. Έξωτερικών: Βαλασκιάτης. Οικονομικών: Ανδρεάδης. Διαγωνισμών: Χουβαδάς. Άγγελίων: Αντιπότης. Μέλη: Ρουρόπουλος, Μελετιού, Ράμφορ κ. τ. λ. Ζητούνται άντιπρόσωποι. Άιμοι: Δουκιανός Βαφειάδης, Καρλόβασι Σάμου.

Γυναίκα: Μ' όλη μου την καρδιά σου εύχομαι χρόνια πολλά.

Πρωτοπαύοντας στο Διαπλάσσοκοσομο με ένα μισούριμα, χαιρετώ άπαντας ή ΨΥΦΙΚΑ

Ρίτα, Χρυσούλη, Βεατρίκη, Άγη, Τίτκα, Τζούλια, Δοξαομ. Κρητικόπουλο, Έσιμέ, Πλανώδιε, άνταλλάσσουμε Μ. Μ. ; Ο δεχόμενος άς στείλη πρώτος μέσω Διαπλάσσεως,

Τραγουά της ενόριεσ, τόσο γεγύγορα έροίεσ στη λημονιά τις δύο άδελφές σου ; Γιατί ;

Μερίσσα, την έλαδες. Θυμή-Μισσι το στοίχημα. Δεν σοθ τó έλεγα ; Περσιστικά.

ΑΓΡΙΟΚΑΓΕΚΟ, για τή 19η επέτειο των γενεθλίων σου, τις ελικρινέστερες εύχές μου.

Σύλλογος των άιμο. Προκη-Συλλογος των άιμο. Προκη-Συλλογος των άιμο. Προκη-

Διαγωνισμός Καρτών και Μ. Μ. Βραβεία δύο. Προθεσμία άιμήμος. Στείλατε άιμοι :

Κείσαι λίγο τεμπέλης ! τó ξέρεις ;

Φάτατε Τρουγέρα ! σοφύγαν φαίνεσαι !. Μόνον 100 δραχμάς στοιχηματώ. Έθέλεις τή Μυστουσιά σου να δείξει με προκατεβολικό στοίχημα ;

Παιδια ! όσοι από σάς ξέρετε Γαλλικά άπαντήστε στο διαγωνισμό τού «ΚΕΡΑΥΝΟΥ». Πρωτοστία άπάνταστη !

Πανταχού Παρών: Έλσαι μικρή για έτουμάσης φαγητό στην Κινέζικη. Σεχνάς τά παρακάλλα για ψηφοδέλτια. Πρόσχε το Κενίτικο Χάπι.

Τρουγέρα (Άθανασούλα) ποιητής ! Άούα, άποτρελλάθηκες ! Κι' αυτό για εκκαθάριση...

Πόλεμος ! Κάτω τ' άγορά ! Έξηφάλισμένη ή κοριτσιάτικη νίκη. Πανταχού Παρών, Ούδαμοδ' Απόν

Κεραυνό : άπομεινάρια «Άντι-Κηριου» και κατι νεοοόι βλαστοί, Μ' άλλον κόλυβα μνημόνευτες ; Περασμένα μεγαλεία... πού φθάσαμε ;

Καλέ Τρουγέρα... όνειρεύεσαι ; Κούτε Κόκκινος ούτε πράσινος είμαι, αλλά ό...

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ Πουός τόν λογαράτζι, ΝΟ-ΠΙΤΑΛΟΥΣΑ ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ, τώρα τόν ποδόγρο. Ηπ !

ΧΟΛΕΡΑ, ΓΥΨ, είλαστε σαχλαμάδες και για να ξέρετε, ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΠΑΤΑΝ ΤΟ ΖΟΥΝΑΡΙ ΜΑΣ ΔΙΑ ΕΥΛΟΥ ΚΑΙ ΡΟΠΑΛΟΥ.

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ ΚΑΡ-ΚΑΡ

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ ΚΑΡ-ΚΑΡ

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ ΚΑΡ-ΚΑΡ

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ ΚΑΡ-ΚΑΡ

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ ΚΑΡ-ΚΑΡ

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ ΚΑΡ-ΚΑΡ

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ ΚΑΡ-ΚΑΡ

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ ΚΑΡ-ΚΑΡ

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ ΚΑΡ-ΚΑΡ

Συμμορία «Άραπάδων» όνομασθη «ΤΑΜΠΟΥΑΙΝΑ». Τε σημερινό Ξεσκέπορα : Τρουγέρα = Άλ. Παπαδημητρίουπουλος. Μυστηριώδης Βαδώνης = Ν. Ανδρονίκος, Ήλιούγεννη = Καλλιόπη Άρδάμη, Ήππολότιος = Δ. Δουφένας. - Νύση, σου κηρύτουμε πόλεμο. Όσοι Ξεσκέπορα. Άμοιβή: ΕΚΑΤΟΣΤΑΡΙΚΟ, ΚΟΥΚΟΥΚΙΝΟΣ, ΠΙΠΛΟΥΑΟΥ

Συμμορία «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» Ιδούθη στήν Άθήνα με σκοπό λησθησιών έξελέγησαν : Ανότατος Δοροτίχη : ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ, Ύπαρχος : ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ, Άντιπρόσωποι : ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ. Ζητούνται μέλη και άντιπρόσωποι. Ζητήσατε όρους. Άιμοι : Κόκκινον Καίρον, π. Γ. Άθήνας.

ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ. - Τό πρώτο Μάκας ΖΟΥΛΟΥ, σε ξέρουμε Πρόσχε ! άν δεν δηλώσης άποταγήν έως τó 24 φύλλο, σε άποκαλύπτουμεν.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΣΕ ΤΣΕ. Νόδ σου. Κορίττα, κάτω οι Καρ-Καρ

ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ. Δά οιαδήποτε δουλειά στήν Δάγλυτο, άπσθύνεσθε στήν έκεί άντιπρόσωπό μας : Jean Hadjimeolaou, Campo Cesare, Alexandria.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΚΑΡΤΩΝ : Βραβεία έδωσαν : Πανταχού Παρών Πορφυρογεννίτης, Άγγελος Ειρήνης. Τεσσαρες Διαγωνισμοί άκρωθούνται, ένεκα άνεπαρκών άπαντήσεων.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΚΑΡΤΩΝ : Βραβεία έδωσαν : Γυναίκα, Γύψ, Γιουσάχιτο. ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

Ιδούθη ένταύθα σύλλογος «ΔΕΛ» Σύλλογος μυστηριώδης. Μέλη δε χεται. Γ. Κακώνη, Ήπποκράτους 94, Άθήνας. Προκηρύσσόμεν διαγωνισμόν Μ. Μ. Συμμορία τού 50. Προθεσμία Μήνας. Βραβεία βιβλία.

Καλαματιανό Δουλοόδι, εύχαριστώ για τάληθινά φρατο τετράδιο σας. Έστειλα. Ανταλλάσσωμεν c, p. ; - Χαρίνη, Καλαμά, τετράδιο σας φρατα. Έστειλα κερμμένο. Γυναίκα

ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ. Διότι μας άλλαξε. Γράφετε : Η Δέμηη Καπετανάκη (Σύλλογον), Μεταόβου 18 Άθήνας. Μ'αυ, δε δεχόμεστε ποτέ να συμμαχήσομε με σάς.

ΟΙ ΑΛΛΑΖΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ. συνδρομηται παρακαλούνται να δηλώσουν άμέσως την νέαν τω διεύθυνσην εις τó Γραφειον μας, άποστέλλοντες και δραχ. 2 διό την έκτακτικόν της νέας ταινίας. Άλλος δεν εδθνόμεθα διό την άπόλειαν των φυλλαδίων των.